

Een enge pop

‘Ik heb een nieuwe zaak.’ Tirza zat rechtop in het ziekenhuisbed midden in de huiskamer van mevrouw Vis en hield een pop omhoog. Een doodenge pop, vond Nina, met veel te grote ogen en een dreigende glimlach. Het was een pop zoals in films, eentje die tot leven kwam wanneer je sliep.

‘Waarom heeft u een pop vast?’ vroeg Kai.

‘Het is een zaak over een pop, denk ik,’ zei Alfa. ‘Een pop die niemand wil. Het zou de eerste keer zijn dat een Ministerie het probleem van een pop oplost, maar we kunnen het proberen.’

Buiten op de stoep hoorde Nina voetstappen. Iemand leek voor de deur te stoppen, maar kwam toen weer in beweging. Alfa schudde haar hoofd. ‘Nee, ik weet al wat er aan de hand is. Tirza heeft die pop gevonden op straat. Hij is van een man die is ontvoerd, door iemand in een vrachtwagen. Alleen die pop lag er nog, en een briefje met “Help!”’

Nina grijnsde. Ze was dol op de merkwaardige kronkels in het brein van haar beste vriendin.

‘Dat had gekund,’ zei Tirza. ‘Maar in dit geval is het mijn pop. Ik heb hem gewoon gekocht.’

‘Ah,’ zei Alfa. ‘Dat kan ook.’

‘Ik had een cadeautje nodig voor een achternichtigje en ging naar de speelgoedwinkel aan de gracht.’

‘Bestaat die nog?’ vroeg Ruben.

‘Die bestaat zeker nog,’ zei Tirza.

‘Ik ging er als kind weleens heen, als ik geld voor mijn verjaardag had gekregen,’ zei Ruben.

Tirza glimlachte naar hem. ‘Als kind. Hoe oud ben je nu dan?’

Ruben werd rood. ‘Bijna tien. Ik bedoel als klein kind. Toen ik zes was, of zo.’

Buiten waren de voetstappen terug.

‘Vertel over de zaak!’ riep Kai.

‘Nee, wacht even.’ Nina stond op en liep naar het raam. De gordijnen van mevrouw Vis waren altijd dicht. Voor de blinde vrouw maakte het toch niet uit, en zo kon niemand van buitenaf de kasten vol boeken van het Ministerie van Oplossingen zien. ‘Ik hoor iemand,’ fluisterde Nina. Voorzichtig tilde ze een hoekje van het zware gordijn op. Ze zag de straat en een lege stoep. ‘Toch niet. Ga maar verder.’

‘Ik ging naar de speelgoedwinkel,’ vertelde Tirza. ‘Heel langzaam, met mijn looprek. De artsen zeggen dat beweging goed voor me is.’ Haar heup was gebroken geweest en na een zware operatie had ze een nieuwe. ‘De winkel gaat sluiten omdat er te weinig klanten komen.’

‘Is dat alles?’ Nina zakte teleurgesteld weg in haar stoel. Ze

wilde iets spannends. Iets met een duister bos, slechteriken en onrecht. Geen winkeltje met te weinig klanten.

‘Het is een zaak die ik wil oplossen,’ zei Tirza. ‘We moeten klanten vinden voor die speelgoedwinkel, want er zijn al genoeg grote, onpersoonlijke winkels in elke stad en dit is juist zo’n fijne plek waar je alles zou willen kopen. Er is wel een probleem.’

‘Vertel,’ zei mevrouw Vis.

‘Ze verkopen enge poppen,’ zei Nina.

Tirza glimlachte. ‘Dit was de engste die ik kon vinden. Mijn achternichtigje wordt zestien. Ik geef haar elk jaar een pop, het is een grapje tussen ons geworden.’

‘Wacht. Ik hoor ook iets,’ zei mevrouw Vis toen. ‘Kun je nog een keer kijken, Nina? Het is net alsof er iemand voor het raam staat.’

Nina tilde het gordijn opnieuw een stukje op. Nu zag ze tot haar schrik twee benen. ‘Er staat iemand voor de deur!’ Het kwam er iets harder uit dan ze had gewild. De twee benen draaiden zich om en renden weg. ‘Nu niet meer.’

‘Zag je wie het was?’ vroeg mevrouw Vis.

‘Ik zag alleen een spijkerbroek en twee zwarte gympen.’ Nina opende het gordijn wat verder en zag in de verte iemand rennen. ‘En een paarse jas.’

‘Ik ga even kijken of iemand iets door de brievenbus heeft gedaan.’ Kai stond op en liep naar de gang. ‘Niks!’ riep hij. Nina hoorde de voordeur open- en dicht gaan. Daarna kwam Kai de woonkamer weer in.

‘En ik heb ook geen afuisterapparatuur gevonden die tegen de deur was geplakt, of zo.’

‘Merkwaardig,’ zei Tirza.

‘Vertel dan maar door,’ zei mevrouw Vis. ‘Ik ben erg benieuwd naar wat het probleem van de winkel is.’

‘De eigenaar is een bijzonder vervelende vrouw,’ antwoordde Tirza. ‘Bot. Ongeïnteresseerd. Het is een mooie winkel, maar ik zal er niet snel meer iets kopen. Wat een humeurig stuk vreten.’

Nina moest lachen. Een ‘humeurig stuk vreten’ klonk heerlijk ouderwets én gemeen tegelijk.

‘Is dat de reden waarom de winkel gaat sluiten?’ vroeg Alfa. ‘Of is ze pas humeurig sinds haar winkel dicht moet?’ vroeg Kai.

‘Goede vragen,’ zei Tirza. ‘Die moeten we beantwoorden. Als die vrouw altijd zo is, dan kan ze misschien op een cursus klantvriendelijkheid. En als het komt door de sluiting, dan lost dat deel van het probleem zich misschien vanzelf op als we haar winkel redden.’

‘Hoe gaan we dat doen?’ vroeg Ruben.

Buiten hoorde Nina weer voetstappen. Het geschuifel klonk vlakbij. Ze verstijfde.

Toen ging de bel. Meteen pakte ze het stukje gordijn weer. Ze tuurde door de spleet tussen het gordijn en de vensterbank door en zag een jongen met een spijkerbroek aan, op zwarte gympen, met zijn handen in de zakken van zijn paar-se jas. Ze zag zijn gezicht niet, maar iets aan hem kwam haar bekend voor. Zou hij weer wegrennen?

‘Is het een Zilverman?’ vroeg Ruben.

‘Of de politie?’ vroeg Alfa.

‘Of een van jullie ouders?’ vroeg mevrouw Vis.

‘Het is een jongen,’ zei Nina zacht.

‘Ik doe wel open.’ Kai liep opnieuw de gang op.

‘Misschien kan een van jullie intussen boek 2 uit 1950 pakken,’ zei mevrouw Vis. ‘Als ik het me goed herinner is dat een zaak over een kapsalon die bijna failliet ging omdat de kapster iedereen uitschold.’

Kai verscheen in de deuropening. Hij was bleek.

‘Wie was het?’ vroeg Nina.

Kai bleef stil.

‘Kai?’

‘Hij wil binnenkomen.’

Alfa stond op van de bank. ‘Wie is het dan?’

‘Anders gaat hij weer, zegt-ie.’

‘Binnenkomen?’ vroeg Tirza. ‘Dat kan toch niet. Al die boeken!’

Mevrouw Vis zei niks, maar Nina zag aan haar gezicht dat ze zich zorgen maakte.

‘Hij weet van het Ministerie,’ zei Kai.

Nina sloeg een hand voor haar mond. ‘Is het een Zilverman?’

‘Nee,’ zei Kai. ‘Het is een Zilverjongen. Onze Zilverjongen.’ Hij wenkte iemand. Daarna liep hij nog steeds een beetje verdwaasd de woonkamer in en ging aan het voeteneind zitten van Tirza’s bed.

Allemaal keken ze naar de deuropening. Zelfs mevrouw Vis draaide haar gezicht de juiste kant op.

Er verscheen een slungelige jongen. ‘Hoi,’ zei hij. ‘Ik ben Ralf, kennen jullie me nog?’

‘Ja,’ zei Nina.

‘Tuurlijk,’ zei Alfa.

Ruben knikte alleen.

Ralf hield zijn hand omhoog, hij had een boek vast. ‘Ik heb iets voor jullie. Iets wat jullie volgens mij moeten lezen.’

De Zilverjongen

Nina kon niet stoppen met naar hem te staren. Het was echt Ralf. Een paar maanden terug had alles om hem gedraaid. Ralf was de naarste, agressiefste persoon geweest die ze ooit had ontmoet. Hij schopte kleuters, schold tegen leraren en had ruzie met al zijn vrienden. Toch had Alfa hem willen helpen. Zijn ouders waren op een nare manier aan het scheiden en niemand op school wist ervan. Nina en Tirza waren naar Groningen gegaan om zijn tante te ontmoeten. Zij was de enige met wie Ralf echt praatte. Het was ze gelukt om haar een paar maanden bij Ralf in de buurt te laten wonen.

Maar dit was niet de enige reden waarom Nina naar Ralf staarde.

Zijn vader was Jack. Jack de Zilverman. De man die vanaf het begin probeerde het Ministerie van Oplossingen tegen te houden. Hij had ze achtervolgd, afgeluisterd en bedreigd.

Hij had ervoor gezorgd dat Kai van een trap viel. Een van zijn collega's had ze bestolen. Een andere collega had zelfs iemand ontvoerd in Zwitserland. Zilvermannen deden er alles aan om mensen vooral níét te helpen. En nu stond Jacks zoon midden in de kamer, omgeven door boeken van het geheime Ministerie van Oplossingen.

Ralf leek zelf ook een beetje onder de indruk. Hij keek van de een naar de ander. 'Jullie ken ik.' Hij wees naar Ruben en daarna naar Kai. 'Van het voetbalveld.' Hij keek Nina aan en glimlachte. 'En jij was op mijn school. Eén keer overdag en één keer om me 's avonds te redden toen de politie onderweg was.'

Nina grijnsde, dat was een goede actie geweest.

'En u, hoort u er ook bij?' Ralf glimlachte beleefd naar Tirza.

'Zeker,' antwoordde Tirza. 'En Janneke ook.' Ze wees naar haar oude vriendin.

'En vergeet Alfa niet,' zei mevrouw Vis. 'Zonder haar was er niks gebeurd.'

Ralf keek Alfa aan. 'Hai. Dank je wel.'

'Geen dank,' zei Alfa.

'Raar om iemand te bedanken die ik niet ken,' zei Ralf. 'Maar dat is geloof ik het hele idee van wat jullie doen als Ministerie van Oplossingen, toch?'

Het bleef stil.

Je hoort dat niet te weten, dacht Nina alleen. Je hoort bij de Zilvermannen, je zou niet in de woonkamer van mevrouw Vis mogen staan.

'Jongen, wat is er aan de hand?' vroeg Tirza toen. Ze klonk

streng maar niet boos. ‘Wat weet je van ons? Wat kom je doen? Heeft je vader je gestuurd?’

Ralf schudde meteen zijn hoofd. ‘Nee. Natuurlijk niet.’

‘Als je ons komt bespioneren, dan kun je dat beter laten. Er is hier niets wat hij niet al weet,’ zei mevrouw Vis strijdbaar. ‘Ik ben hier niet voor mijn vader,’ zei Ralf serieus. ‘Ik ben hier wel dóór mijn vader.’ Hij zuchtte en staaarde naar zijn zwarte gympen.

Ruben stond op van de bank. ‘Ga hier maar zitten. Ik haal limonade voor je. Dan kun je vertellen wat er aan de hand is.’ Ralf ging naast Nina en Alfa zitten. Hij frummelde met het boek in zijn handen. Draaide het om. Sloeg het open en weer dicht. Het was een dun boekje met een rode kaft. Nina kon net niet zien wat de titel was.

‘Je ziet er anders uit,’ zei Alfa. ‘Niet meer alsof je iedereen in elkaar wilt slaan.’

Ralf lachte en leek wat te ontspannen. ‘Het gaat ook veel beter. Er zat een soort knoop in mijn hoofd en er hing mist over alles heen, of zo. Boze mist. Nu niet meer. School is oké, mijn vrienden zijn terug, mijn ouders doen iets normaler.’

Ruben zette een glas groene limonade voor Ralf op tafel. Die nam een slokje en keek weer naar het boek in zijn handen. ‘Sinds een paar weken ben ik de helft van de week bij mijn vader. Eerst was dat alleen af en toe een weekend.’

‘Fijn,’ zei Nina. Het was een van de dingen geweest waar ze als Ministerie op hadden gehoopt toen ze aan zijn zaak werkten. Ralf miste zijn vader enorm, maar zijn moeder wilde niet dat hij vaker naar hem toe ging en zijn vader was erg druk met zijn werk.

‘Hij werkt nog steeds heel veel,’ zei Ralf. ‘Hij vertelt me er ook over. Hij hoopt dat ik hetzelfde werk ga doen als hij, dat ik een Zilverman word. En ik wil heel graag alles weten, want zo kan ik tenminste bij hem in de buurt zijn. Hij liet me laatst foto’s zien van jullie, van het Nederlandse Ministerie. Toen realiseerde ik me dat ik jullie had gezien, dat ik een zaak ben geweest van het Ministerie van Oplossingen.’ ‘Heb je dat aan hem verteld?’ vroeg Kai.

Ralf schudde zijn hoofd.

Nina vroeg zich af welke kant Ralfs verhaal op ging. Hij wist dat ze hem hadden geholpen. Hij wist wat zijn vader deed. Dit kon niet goed gaan, toch? Ze zocht Kais blik, die keek bezorgd terug. Alfa draaide een van haar vlechten rond en rond. Ruben beet op zijn onderlip.

Ralf richtte zich tot mevrouw Vis. ‘Ik kom hier niet om te bespioneren, mevrouw. Jullie hebben mij geholpen, eerst met mijn vrienden en daarna toen ik bijna werd opgepakt door de politie voor iets wat ik niet had gedaan.’

‘En met je tante,’ flapte Nina eruit. Haar hand vloog voor haar mond.

Ralf keek haar verrast aan. ‘Mijn tante?’

‘Dat ze is verhuisd,’ zei Tirza kalm. ‘Daar zaten wij ook achter.’

‘Wauw,’ zei Ralf.

‘Heeft ze nog steeds van dat geweldige paarse haar?’ vroeg Nina.

‘Groen, inmiddels,’ zei Ralf grijnzend. ‘En paars.’

Ruben wiebelde ongeduldig heen en weer. ‘Kunnen we het nu weer hebben over dat hij ons grote geheim weet terwijl hij in één huis woont met onze vijand?’